

Sunt indivizi cari, ca și cucul, numai
de sine vorbesc!

Dr. Amnar.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni in Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petit 12 fl. Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Cărăușul și notarul.

Notarul: Nene Vasile, mâne plec la oraș! Punct la 6 oare dimineața să fi cu căruța la mine.

Vasile: Iați alt cărăuș domnule notar, eu pe dumnia-ta nu te mai duc în cărăușie!

Notarul: Ți-am rămas doar vr'odată cu cărăușia dator?

Vasile: Asta ar fi păcat să zic!

Notarul: Atunci care-i cauza?

Vasile: Cauza s'o lăsăm încazată!

Notarul: Nu! — Eu vreau să mă luminezi!

Vasile: De, că te luminez! — Decâteori te duc în cărăușie la oraș, aud pe unul ori altul zicând: Ui mișălul iar a plecat la oraș, și eu nu știu de cine zic oamenii așa, de mine ori de dumnia-ta!

Și-a resbunat!

Era mânios Secuiul
 P'un Român, și cum n'a fi
 Când Românul ori și unde
 Ori și când l'ar întâlni
 Îi striga: Mă pui Secui
 Fireai tu al dracului
 Că ți-i limba păsărească
 Ce nu poate se grăiască
 Numai cât se ciripească
 Tik-pik-nyik
 Tik-pik-nyik
 Tu ești Secui becisnic!

Mânios era Secuiul
 Pe Român și se gândia
 Cum se poate să-și resbune,
 Chip și modru nu afla
 Că de zicea vre o vorbă
 Mai tare se înfunda,
 Ear să-i facă ceva rău
 Să temea, nu cuteza!

Dar văzu Secuiu odată
 Cum Românul plutărește
 Când e apa mai înflată
 Și Secuiu se-ngrozește
 Și-și gândește:
 Românul-i chiar cu dracul
 Că ia Mureșul de alungul
 Și se duce fără frică
 Pe pluta lui ușurică

Până colo la Arad
 Unde galbenii se bat
 Acolo ele bani să-ncarcă
 Și vine pe lângă apă
 Sus în sus, și la izvor
 Ear se sue-ncetișor
 Și se duce după bani
 Daiăș dracului Români!
 Mult sunt ei de curăgioși
 Dar li-o fac!

Așa se gândi Secuiul
 Și merse unde Mureșul
 Izvorește, și se uită
 Cu chibzuință prea multă
 Dând din cap, la cel izvor
 Apoi pune un picior
 În izvor și zice prea mul-
 [țămît
 Să văd Român ducucit
 Mai face-i tu plutărit
 Mureșul de l'am oprit!?
 Dar grozav s'a mai uimit
 Când văzu că Mureșul
 Nu ascultă de dânsul
 Și strigă: Nu-mi pun mintea
 Cu Români până-i lumea
 Ci mă duc a țaraba
 Că de-și zic pui Secui
 Dar în dau galbeni destui!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Marcule tiptil-tiptil
Că e luna lui April
Cinaș strumăn precum ești
Dute în satul Aldesti
În Bihor cătră Arad
Ai să joci un camarad
Un neghiob și jumătate
Firear de groază la sate

Numele lui e Lăscuț
La pus dracul birăuț
Ști ungurește vorbi
Alta nu ști tălmăci
La ce Jidanca din sat
Iar putea da atestat
Căci cu ea în voaie bună
Au daraveri împreună.

Fibirăul îl iubește
 Pentrucă ști ungurește
 Așa cu silă de sus
 Birău în Aldesti la. pus
 El în semn de mulțămire
 Cu alți trei ești din fire
 Unul Faur Nichifor
 Altul Cozma perceptor
 Și Tripa Avesalon
 O treime — un mamon
 În adunare de sat
 Au cerut școală de stat
 Când a fost la votizare
 Au căzut cu rușinare
 Căci au fost maiorizați
 De noauă români curați
 Ear Lăscuț văzând picarea
 La îmbulzit superarea
 Și cu totul tulburat
 A mujit a rânchezat
 Ca un nebun blăstămat
 A zis că el va lucra
 Pe Români ia învăța
 Alegând reprezentanți
 Oameni ca el devotați
 Nici atât nu ști din lege
 Membrii cine îi alege
 Ear acum aibă în știre
 Și țină de pomenire
 Că la Români nu împoartă
 Cu Jidana cum să poartă
 La nime nimic nu-i pasă
 De o ține Jupâneasă

Dar gândească mâncel boala
 La străini nu vindă școala
 Că Români Aldesteni
 Alungaivor cu cocieni
 Gunoiu și ouă clocite
 Ca pe unelte clocite
 Oi rîioase rătăcite
 Pe toți cari vor cuteza
 La școală a atenta
 Bată-i Maica Precista
 Și ziua Dumineca
 De să vor face mișei
 Dracul bage lemne-n ei
 Școala și biserica
 Avem a le apăra
 Pentru ele tot a da.
 Marcul merge nu să lasă
 De „revoluții“ nu-i pasă
 Cu Szombathi sprintenel
 Ei să duc la Iosașel
 Pe la Halmaj sus la deal
 În Zarand și prin Ardeal
 Să afle cine ce face
 E „rescoală“ ori e pace?
 Unii scriberi fițingăi
 Șoviniști oameni mișei
 Visuri rele au visat
 Deci s'au pus pe rumegat
 Și pentru a lor ispravă
 Apucând peana de coadă
 Au vestit la cârmuire
 Că-n Ardeal e răzvrătire
 Acum cufărițele
 Au rostit ca ițele

Că Români fac rescoală
 Și pe Unguri îi omoară
 Atunci la Câmpeni la Brad
 Gurahonț și Abrud-Sat
 S'au trimis gendarmi prin
 Și cătane înarmate [sate
 Mai târziu — rușine eară
 Ei s'au văzut trași pe sfoare
 De riportorii mișei
 Mincinoșii farisei
 Ungurii rămân de smântă
 Români în fluer cântă
 Doinele de întristare
 Că povarai foarte mare
 Moțul lucră la ciubare
 Și nu face „resculare“.
 Marcule nu zăbovi
 Spune tu lui Szombathi
 Și la ceielaltă haită
 De mincinoși pentru plată
 Să nu viseză năluci
 Români nu-s hăbăuci
 Ei sunt oameni blânzi și
 [buni
 De ei nu facă minciuni
 Ungurii să pocăiască
 Și cu ei bine trăiască
 Dar gândească înainte
 Că Românu-i „Ține minte“.
 Acum să plecăm la Iam
 La fibirăul Corcan
 Întreabă-l să spună drept
 Mai are suflet în piept?
 Cum poate avea liniște
 Când la un om din Berliște

Temniță iau judecat
 Pentru că au colectat
 Ceva bani în satul lor
 La „masa studenților“
 Corcan membru la congres
 Grec-oriental ales
 Trebuie c'au auzit
 Că ăst lucru nui oprit
 Ba-i de congres rânduie
 Conform cu autonomia
 În toată metropolia
 Corcan dar s'a deochiat
 Când pe om la judecat
 A congresului conclus
 Nu-i la fibirău supus
 Și Corcan în rea credință
 A pretins „îngăduință“
 Ca dela cei ce îi lasă
 A cerși din casă-n casă
 El mult mai bine făcea
 De tășcuța o scotea
 Cincizeci de coroane da
 Pe studenți îi ajuta
 Căci când dai studentului
 Faci un bine neamului.
 Acuma Marcule dute
 Îngurgăte pe-ntrecute
 Din Năsăud nu departe
 Mai spre nord în ceea parte
 Iă drumul și te grăbește
 Pân' la Telciu te repezește
 Acolo ai a juca
 Un popă de sama ta
 E Valeriu Mureșan
 Drăgostosul capelan

Născut la ei în comună
 Din neam de pănură bună
 El de doisprezece ani
 Are rol între cârlani
 Dar bine te socotește
 Pe Valer joacă-l popește
 Trage-i reverenda-n cap
 Prinde-i barba ca la țap
 Să gândească la canoane
 Nu la mândre și cocoane
 Acest capelan viteaz
 Arareori umblă treaz
 El afară ca în crăsmă
 Spovedește câte-o mândră
 De trup nici prea mic nici
 [mare
 Cu capul bun de căldare
 Măriuța cea frumoasă
 La farmecat pân' la oasă
 Are o fire cănească
 Când e vorba „să iubească“
 Ține la zisa creștină
 „Să iubești a ta vecină“
 A lui bună preoteasă
 Cu ținuta ei aleasă
 De rele vrea să-l desveță
 Cu blânde și dulci povețe
 Dar el încă o iubește
 Și cu pumni îi mulțamește
 Ba și palme peste gură
 Îi dă în loc de prescură
 Părăstasă ce slujește
 La „mândre“ le împărțește

Face probe să înveță
 Molitvele prin coteță
 De unde e huiduit
 Ca un mascur murdărit
 Vicariul și preoțimea
 Și întreagă țărănimea
 Urît s'au scandalisat
 De năravui blăstămat
 Acest bicheriu capelan
 Odată pe „Valea-Stan“
 De pe coasta „Macogiții“
 Sări saltul veveriții
 Fugărit de tinerime
 A sburat în adâncime
 Până-n apa „Telcișor“
 Ca harbuzul rostogol
 Când în abiz s'a oprit
 Să credea că-i prăpădit
 Orolojul i-s'a spart
 Clopul apa la mânat
 Pe care în altă zi
 Un faraon îl găsi
 Ce umbla a păscui
 Care la popa l'a dat
 El la binecuvântat
 Spatele și nasul lui
 Ca-și a purcelului
 Dupăce bine s'a lins
 Ear cu „dorul“ s'a cuprins.
 Mureșan cel beutoriu
 Sparge și câte-un cuptoriu
 Cum la un creștin a spart
 Când cu „mândra“ a jucat
 Amândoi s'au răsturnat

Că erau bine tocmiți
 De spiritus oțăliți
 Din gurgoaie până-n dinți
 Tot Valer e cel voinic
 Colo-n crâșmă la Iezic
 Iacob bine a lucrat
 Când cu Dochie la aflat
 El bine ia puricat
 Cu ghioga ia botezat
 Odată el în coteț
 S'a băgat de mângăleț
 De unde l'a scos afară
 Ca pe cea mai proastă fiară
 Marcule tu poți cânta
 El tragă cu cetera
 Dar nu uita joacă-l bine
 Doar s'a rușina de tine.
 Jucându-l așa îi spune
 Să nu fie de minune
 La sfeștănie când vine
 Nu ducă dipla cu sine
 Datina dobitocească
 „Dor“ și „măndre“ pără-
 Că Măriuța și Dochiiia [sească
 Îi vor mânca ținghilia
 Prescura și preoția
 Nevestele „pe noptatul“
 Vor scula asuprai satul
 Smulgându-i barba și capul
 Va rămânea gol ca napul
 Vin, vinarsul, țuica, berea
 Mâncă trupul și averea
 Obraji palizi, ochii mari
 Buzunariu fără denari

Rămâi chip de trâmuričiu
 Cu suflet de priculiciu
 Poporul zice și crede
 Că popa în carte vede
 Mai ales țaranul prost
 Învață pilda de rost
 Valer cu năravul tău
 Ești bătut de Dumnezeu
 Așa vei fi judecat
 Cum popia ț'ai purtat
 Lasă crâșma șezi acasă
 Lângă buna preoteasă
 „Măndrele“ dă-le la dracul
 Că acelea mănă capul
 La popor predici le spune
 Cu dovezi și pilde bune
 Țărânimei mult îi place
 Să facă ce popa face!
 Marcule cum tu ai spus
 Avem școale de ajuns
 După cum tu ai prezis
 Școale de stat s'au decis
 Unele s'au și deschis
 La Românii din Chioar
 Și mai jos cătră Sătmar
 Pe rând tot se împlinește
 Din ce Ungurul dorește.
 În Văleni popa Cârlig
 A pus pupă pe covrig
 A cerut la protocol
 Dela domnul inspector
 Dascăl grec-oriental
 Dela „Emke“ din Ardeal

Zisus'au că li s'a da
 Știind că s'a reforma
 Tocmai cum s'a întâmplat
 În Lemniu cu-n blăstămat
 În Remetea — Leményi
 Cochetând cu Ungurii
 După metoda cânească
 A șters școala românească
 Pe așa sfințiți berbeci
 Marcule sub ciur să-i treci
 Le dă palme peste gură
 Că nu-s vrednici de prescură
 Hai Marcule te întoarce
 Joacă alte dobitoace
 Nici unul să nu rămâie
 Ne afumat cu tămâie
 Dintre cei cuprinși de râie
 În comuna Ardușat
 Conzum s'a înființat
 De Români bravi și buni
 Ridicat pe acțiuni
 Anderco dascăl probat
 Preste puteri a lucrat
 În cât astăzi bolta lor
 E moartea jidanilor
 Însă acum de un an
 Popa Dionise Bran
 S'a retras din direcție
 Ca dracul dela tămâie
 Și nimic nu vrea să fie

El nu mai vrea să primească
 Rol în bolta românească
 Spune Marcule lui Bran
 Să nu se facă jidan
 Corul, școala le păzască
 La străini nu mai muțască
 Că de nu se va corege
 Tu altcum îl vei direge.
 Popa Marchiș din Tâmaia
 Înțelept și blând ca oaia
 Are și el o greșală
 Că lasă corul să piară
 Pună dascăl care poate
 Să le îplinească toate
 Nu numai tipicuri sfinte
 Ci și cu corul să cânte
 Ce odată s'a făcut
 Să nu se strice mai mult
 Ca o dragă primăvară
 Corul să mai cânte eară
 Cum grijește de conzum
 Facă și corului drum
 Cum a fost mai înainte
 Grija bunului părinte
 Căci remânând în greșală
 Vă-i trebui să-i joci eară
 Să trăiești Mărcuțule
 Să ne mai joci puiule!

Îndrumări către colaboratorii „Calicului“.

Scumpii mei colaboratori
De voiți se aveți spor
Colaborând la „Calic“
Eată vouă ce vă zic:

Nu mai scrieți cu cerneală
Că neagră-i lume și țară
Negrii-s bărbați și femei,
Dați-l în trăsnet condei!
Scrieți voi cu creonul
C'a ceti tipograful
Până ochii i-or stecli
Și-n „Calic“ va tipări
Cât lumea se va nîmi.

Ca oameni de omenie
Nu mai scrieți pe hârtie
Albă, fină și prezentă;
De aflați ori-ce bucată
De hârtii mototolite,
Sunt materii potrivite
De scris chiar pentru „Calic“;
De aceea eată vă zic:
Aduna-ți placadele
Din toate unghiurile
Dela străzi, scrieți pe ele
Cu creioane subțirele
Slove mari înbolbățele
Și hai la „Calic“ cu ele!
Nu scrieți numai p'o față
Că faceți la ochi albață

Scrieți pe fețe amândoaună
Și ni le trimiteți nouă!

Pagini nu numerizați
Că noi nu suntem băiați
Să nu știm că omul cult
Nu paginează demult!

Dați-o în foc ortografie,
Scrieți în cacografie
Că așa-i acum moda:
Fie-care va scria
Precum capul l'a tăia
Că doară tipografii
Știu rându ortografii!

Nume popii de orașe
De cocoane dragolașe,
De țări, riuri și de munți
De bărbați vestiți cărunți
De tineri cu sânge nobil
Nu mi-le scrieți legibil;
Acestea tipografii
Chiar de-a rost le-ar putea
[ști!

Nu francați scrisorile
Ce mi-le aduc postele
Bun de plată e „Calicul“
Asta o știe postașul.

Ceva dacă critizați
Bine sama se luați

Drept în autor se dați	Pentru critici de acele
Opu-n pace îl lăsați	Se aveți două cernele
Că doar opul nu-i de vină	Și condee subțirele
Că eșit'a la lumină	Care maiate-n prostii
Dar hoțul de autor	Și întinse-n aroganții
La târit de un picior	Fac tablourile vii!
Și l'a dat publicului,	
Dați deci tot în capul lui!	

Burlacul la neputință.

Anii tinereței mele	Cărțile din cafanele
Au trecut și ei de-a rândul,	Sticlele cu vin și bere,
Și acum patimile rele	Nici aceste vai de ele
Mai mult nu-mi sbuciumă	Nu-mi întind mai mult
[gândul.	[plăcere.
M'am izbăvit de păcate . . .	Musica înveselitoare
Mândrele blonde și brune	Sufletu-mi n'o mai dorește,
Le încungiur pe departe	Ci ca pe o înșelătoare
Ca pe cari nu duc la bune.	Acum chiar că o urește.

Că de ce? Ni-o spun îndată:
 Ruinându-me în juneață,
 Azi sum ca oala cea spartă,
 Făr' nădejde la viață.

A. Popp.

Moftologii.

Popa nostru-i popă bun	Cu capu-n mâni răzimat
Că spune căzania-n drum:	Și visează că-i în păt.
„Cine este bun creștin	El știe școala unde-i
Bee rachie și vin,	Dar pruncii-s prea mititei
Cine vrea să meargă-n ceriu	Nu-nțeleg prelegerile
Nu să lase de muieri	Deci pot bate ulițile.
Că muierile și vinul	Leafa-o-mparte cu preotul
Țin credința în creștinul	Să scrie la protopopul
Cel curat și adevărat	Că dascăl mai învățat
În căzaniă așa-m aflat.“	Decât el nu-i altu-n tract.

Preuteasa dela noi	Dăscălița dela noi
Să n'o dai pe șase boi	Bună-i ciuhă-n baraboi
Ea-i cucernică-nțeleptă	Că beutura nu-i place
Și spune tot vorbă dreaptă:	Ear cu ochiul nu ști trage
„Nici aceea nu-i femeie	La crișmă-n veci nu să duce
Care nu-și mai ține o cheie	Cât dascălu-și face cruce
Să mânânce și să beie	Și oftează suspinând
Pe bărbat dracu să-l iee,	Oare Doamne, până când?!
Nici aceea nu-i nevestă	Încă noroc p'a noastră viță
Care nu-și ține-o fereastă	Că ea-i numai dăscăliță
Pentru-n drag cu gură dulce	Nu-i nice notărășiță
Pe bărbat dracu-l apuce!“	Necum altă doamnă aleasă

Dascălul dintr'al nost sat	Bună oară preuteasă
Este om foarte-nvățat	Că cu năravul ce-l are
El propune chemia	Buha aia ar fi-n stare
Preparându-și rachia	Să ne facă de rușine
Din spir, apă și zăhar	La neamurile vecine.
Ca să nu fie-n zădar	

Eminenția-n diplomă,	Notareș cum e al nost
Și doarme fără plapomă	De când lumea n'a mai fost

Cu burtă cât un zăvod
 De să vede prin norod
 Ca berbecele-ntre oi
 Ca susaiu-n baraboi.
 De ochi drept că- cam ciocuş
 Dar ştie mult la număruş
 Şi cum face şi cum drege
 Cu nimica să alege.
 Vin nu bea nice vinars
 Că duce mare năcaz
 C'o săcreată de muiere
 Dar apoi bea el la bere
 Până află mângăiere.

Nici primar în şapte sate
 N'affli ca nenea Ipate
 Ras la nas şi gros în spate.
 Când el cu notareşul
 Cu popa şi dascălul
 Întră-n birt tot doi cu doi
 Ca un trifoiu în patru foi
 Atunci Izig tremură
 Sticlele le numără
 Una, două până-n nouă,
 Până-n douăzeci şi două
 Pline aduce, goale duce
 Venind fuge, mergând fuge
 De gândeşti că dracu-l duce,

Că ce vrei? C'ai patru
 [sfesnici
 Ai comunei cei mai vrednici
 Îşi trag socotelele
 Desfundând sticlutele.
 Popa cu proverbul lui
 Strigă gospodi pomilui,
 Dascălul, om învăţat
 Strigă: vin falsificat!
 Primarul ne ştiind ce
 Dascălul vrea a zice
 Strigă: de eşti beat creştine
 Nu mai bea azi până mâne!
 Ear notarul Vasilică
 Crezând că de politică
 E vorbă, prinde a-njura:
 Să mă bată tămâia
 De mai viu cu voi aice
 Că sunteţi oameni de price,
 Nici nu ştiţi ce va se zică
 Cuvântelul politică
 Şi o tot purtaţi prin gură!
 De sunteţi la beutură,
 Beţi coalea cum ceu şi eu
 Dar nu lătraţi tot mereu
 Că domnul solgăbirău
 De aude — de mine-i rău!

Doine și chiuituri populare.

Fă-mă Doamne cea ce vreau,
 Fă-mă mândru curcubeu
 Să scobor spre satul meu,
 Ca să-mi văd mândruța mea
 Cum o mîncă dragostea,
 Că boală pe lume nui
 Ca și cea a dorului
 Nici a fost și nici n'a fi
 Ca și boala dragostii
 Ca și io-s mîncat de ea
 Chiar ca și mândruța mea.

Nu gîndi, mîndro gîndi
 De nui fi tu c'oi peri
 Că Dzeu azi lumea-i schim-
 [bată

Nu ca și de altădată.
 Lumea d'astăzi e așa:
 Poți remînea d-ta,
 Căci mai este și alta fată
 Cătu-i lumea asta toată.

Mână bade boii-n vale
 Că mi-i casa tocma-n cale.
 Din afară văruiță
 Din lăuntru zugrăvită,
 Îngrădită cu bujori
 Iară prin odor cu flori,

Lângă casă
 Floare aleasă,
 În cea ușă
 O brîndușă,
 Jos pe prag
 Flori de drag,
 Pe cuptor
 Struțușor
 De dragul feciorilor.
 Grigește dar bade bine
 Nu ținea ochii la mine,
 La cincari*) și la mărgele
 La degete cu inele,
 Și la ochimi negrișori
 Că ei înșeală feciori,
 Te-or înșela și pre tine
 Șii plînge mult pentru mine,
 Că io-s fată farmecată
 Nu mă mărit nici odată.
 Frunză verde nod de ai
 Tineră mă măritai
 Și rea soacră-mi căpătai.
 Nici din ochi nu cată bine
 Toată ziua-i după mine
 Și mă muștră ne-ncetat
 Că de ce m'am măritat
 Dar eu tac și-nghit mereu
 Și mă rog lui Dumnezeu

*) Monetă de argint în valoare de 10 cr. termin usitat pe Băcău în Biharea.

Să mă scape de soacra	Ori ce lucru, vai de mine
Să rămân eu singurea,	Ea tot zice că nui bine.
Căci acea o știu eu bine	De-s afară
Că soacra-i de azi pân' mâne,	Ea-i o pară
Până s'a-ndura dracu	De-s în casă
Ca să-i poftească capu.	Ea-i o coasă
	C'ășa-i rându soacrelor
Soacra mea-i soră cu dracu	Ca drumu vântorselor.
Ori ce fac nu-i aflu placu	

Bate Doamne dealurile
 Ca se sboare dorurile
 Se sboare și dorul meu
 Așa după cum vreu eu,
 Sboare pân' la mândra mea

BCSă se sărute cu ea. University Library Cluj

Din colecțiunea lui Antoniu Popp.

Visul și realitatea.

Astă noapte am visat
 Un vis foarte minunat
 Parcă la bal mă aflam
 Și cu dame-mi petreceam
 Tot cu dame prea alese
 Numa-n haine de mătase.
 Și parcă veni un vânt
 Groaznic pre acest pământ
 Ce din ceriu era menit
 Să ducă în infinit
 Ori ce lucru ar fi întâlnit
 Care-i luat pe credit
 Id est: care-i neplătit.
 Vai! ce frică mai intrasă
 În damele de prin casă
 Căci, pân' zici un tatăl

[nost,

Una nu fu cum a fost,
 Toate au rămas ca Eva
 Când din pom în raiu mânca!
 De acest vis turburat
 În picioare m'am sculat
 Și cu glas mare am strigat:
 Doamne, prea bun și prea

[sfânt

Să nu trimiți așa vânt
 Pe ticălosul pământ
 Că dacă face din dame
 Vântul acela tot „Eve“
 În starea a fi din bărbați
 Să facă „Adami“ curați

Și apoi poftim de gândiți
 Cât ar fi de fericiți
 Dacă mueri și bărbați
 Ar fi tot Adami curați
 Și ca Eva îmbrăcați
 Aci-n luna lui Andrea
 Sărăcuț de maica mea!
 Ce făcui, ce nu făcui,
 Destul că ear adormii
 Dar astădată avui
 Un vis și mai îndrăcit
 Din care m'am pomenit
 C'un catarh înfricoșat
 Uitați de ce am visat:
 Parcă dela nori, de sus,
 Să cobori-se un urs
 Mare cât un bivole
 Iute ca un iepure,
 Sburător ca paserile
 Flămând ca locustele
 Și mânca, nene, mânca,
 Și tot nu se sătura
 Și din gură tot striga:
 Voi auzitori de gâlceavă
 Haidați să vă prind de glavă
 Că de aceea au venit
 Voauă se vă fac sfârșit.
 Și venia, nene, venia,
 La urs foarte să-mbulzia
 Popi uniți și neuniți
 Protopopi bătuți de sfinți,

Asessori de consistor
 Cu vlădici în preajma lor
 Și veniau — dar nu-ntorceau
 Că ursu cum mi-i vedea
 În brânca lui mi-i stringea
 Și — vai grozavă minune,
 Mi-i mânca ca niște prune:
 Huzdup unul după altul
 Și-i mânca nemestecați
 Cât în puținică vreme
 Popii mei nu mai dau semne
 C'ar fi-n lume; nici o barbă
 Nu vedeai cu reverendă
 Cât jurai că din potop
 A scăpat vr'un protopop
 Poate, dar de cruda fieură
 N'a scăpat popă din țeară
 Nici vlădic nici canonic
 Nici asessor nici crâsnic,
 Tot ce a fost tagmă popească
 Scris fu să se prăpădească
 De acea fieură drăcească.
 Dac'un laic întreba
 De ce face el așa?
 Să rânjia și răspundea:
 Eu mânc numai sacă glavă
 Ce face-n lume gâlceavă

Și desbină un popor
 — Numai pentru punga lor
 În doauă taberi dușmane
 Atuncea mă trezii... Drace!
 Și privind cătră uliță
 Ce văzui? — O bivoliță
 Fugând cu coada pe spate
 Dup'o cocoană, departe
 Ce era în haine roși
 Ear băieții lăcomoși
 Să vadă năzdrăvenii
 Făceau loc bivoliții.
 Dar când mai se o ajungă
 Un popă cu barba lungă
 Cât un fuior — o oprește
 Și pe damă ocrotește.
 Dumi-l drace, m'am gândit
 Visul nu mi s'a sfetit
 Văd și dame — negreșit
 Cu toilete pe credit
 Și văd și popi groși la glavă
 Cari fac zarvă și gâlceavă;
 Decât așa vis — fârtate,
 Mai bine o realitate
 Chiar mai mică — dar se fie
 Aievea, nu fantasie!

Cum să câștigă abonenții.

În gara din Kiskapus șezând odată singur la o masă, așteptam trenul întârziat, care avea datorința să mă ducă la Sibiiu, și din un ziar vechiu ceteam noutăți veștejite.

Un popă apropiindu-să de masa, la care ședeam, cu profund respect mă salută, apoi cu oare-care sfială mă întreabă: Să fie cu iertare domnule, de cine am norocire?

Eu, îi răspund: Domnule părinte, deși nu stă bine să vorbești de cineva rău, eu totuși îți comunic, că-s advocatul I. Popa din Sibiiu.

— D-ta ești și redactor al Calicului?

— Eu!

— Odată și pe mine m'ai ars în Calicul, dar îți mulțămesc!

— Bucuros părinte, cu plăcere te servesc și de altă-dată.

— Asta nu se va mai întâmpla domnule, că m'am pocăit . . . îți mulțămesc . . . dar te rog trimite-mi și mie Calicul!

Aci trenul fluerând a intrat în gară. Eu mi-am luat adio dela popa din Dârlos, m'am urcat în clasa a doua, popa în a treia și amândoi am plecat către Sibiiu!

Boerul și servitorul.

Un boer întâlnindu-se după mulți ani c'un servitor, care în copilăria sa servise la părinții sei, îl întreabă:
Tu mai trăiești Ghiță?

— Precum vezi boerule!

— E demult decând serveai la tatamio!

— De mult boerule, vor fi vr'o 40 de ani!

— Da, atâta ani vor fi, și vezi cum am încărunțit eu Ghiță?!

— Sănătate să dea Dumnezeu boerule! — Eu sum măgar mult mai bătrân decât Măria-ta!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Anacreontică.

În câmp câte floricele,
Câți dulăi latră la stele
Câți supuși sub împărați
Câți șoviniști încărnați,
Câți contrari „Calicul“ are,
Și câte scoici sunt în mare
Atâta buboi spurcați
Iasă pe cei renegați.

A. Popp.

Un băiat născut cu sabia.

Un băiat din școala elementară venind odată cu sabia încinsă la școală, dascălul l'a dojenit zicându-i: Cum vi tu cu sabia la școală, nu ști tu că asta nu-i iertat?

— Mă rog — a răspuns băiatul — mama mi-a zis, că eu cu sabia m'am născut!

Măta trebe să știe asta, că dacă tu cu sabia te-ai născut, atunci ea trebe să fie suferit mari dureri. Tată-to însă cizmar fiind, tu trebuia se te naști cu-n calapod!

Ori cum să te fi născut, tu cu sabia să nu-mi mai vi la școală, că eu te încuiu!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Jos cu laptele de castraveți!

Laptele de castraveți, despre care gazetele atâta reclamă fac, nu va fi rău, bun însă nu poate fi decât pentru femeile, cari cu obrazul înnăscut se rușinează a se areta între oameni.

Eu am aflat un uger de bostan iaponez, din care ori-care femeie sugând lapte chiar și dacă-i lipsită de obraz devine obraznică c'o peliță fină cum sigur în familii de înnaltă aristocrație se află!

Sofia Cărmămidă,
moașă în Veștem.

Toastul popii Borza.

Românii din Ghertan, fără deosebire de Doamne-milueștene și Doamneîndurâtesprenoi, au dat odinoară un bal în sala hotelului local.

În pauză fie-care și-a scos din straiță mâncarea adusă, după datina acelor vremi, cu sine d'acasă, o-a tins pe mese, ca ori-cine după plac se mănca.

S'a mâncat mult, și mai mult s'a beut, pentru-că pe atunci darea de consum nu se bea mestecată în beutură ca azi.

Lucru natural, toastele n'au lipsit.

S'a sculat și popa Borza să țină un toast. A început în ton aspru și sfătos: Cinstiți meseni!

Alt cuvânt n'a mai putut scoate din gura sa ascunsă sub strașina unor mustațe stuhoase de haiduc. Încreția din frunte, căsca din gură, scremea câte un ton narticulat, gesticula din mâni, dar toate înzădar.

Văzând un țaran bine hrănit munca zădarnică a popii, s'a sculat, și cu voce puternică a strigat: Închideți ușile... aici numai oameni cinstiți sunt... trebe să se afle toastul părintelui Borza.

Scântei și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Temeile măritate, ca și fetele, cari în fie-care lună-și schimbă draguțul, sunt cambii cu mai mulți acceptanți!

* * *

Omul vislean în toate împrejurările își știe stăpâni limba sa!

* * *

Naționalitățile din Ungaria pe schimbul de ministrii nimic nu mai creditează!

* * *

Iubitor d'a face vizite fiind, fă-te medic; atunci cel puțin ți-se plătesc vizitele!

* * *

Asigurarea vieții pentru cazul morții să recomândă și din acel punct de vedere, pentru-că atunci ai cel puțin pe cineva, care-ți dorește o viață lungă!

* * *

Nemții zic: „Precauțiunea e mama înțelepciuni“ — dar tata cine-i? ... asta nici Nemții nu știu!

* * *

Sunt fete tinere, cari se mărită după bărbați bătrâni în speranța, că preste scurt timp vor deveni văduve și mai tinere!

* * *

Ai crede, că mai urât decât o babă bătrână nu-i pe lume, și totuși un bărbat, care-i babă, e mult mai urât!

* * *

Prost e cel-ce însurându-se își ia o nevastă, care-și ține toată frumseța în cassă verthaimiană!

* * *

Când vrei să mânzi, nu aștepta până ce oare-cine te chiamă la masă, că de regulă rămâi flămând!

* * *

Om de principii e cel-ce se pune la jocul de cărți cu cugetul rezervat: Dacă câștig bag banii în pozonar, dacă perd nu plătesc!

* * *

Cei mai fericiți proști sunt aceia, cari se bucură de făgădașul altora!

* * *

I—A. de Preda, vestitul vânător, care la vânat nimereste iepurii de regulă printre picioare, și singur odată și-a nimerit cânele propriu de vânat în cap, povestind într'o societate de vânători lucruri de nime crezute din praxa sa de vânător, unul din cei prezenți i-a zis: Mai încet cu laudele frate! Mă, eu pentru 5 fl. o zi întreagă fug înaintea ta ca iepure fără temere, că mă puști!

La o întâlnire.

Tindrul: Cicoană, am visat azi noapte că v'am luat de nevastă și eram . . . fericiți!

Cicoana: Mai bine s'ar fi realizat visul D-tale decât a-l visa!

Posta calicului

Medicii oprindumi ori-ce ocupație spirituală, sistează
edarea foarei până la însănătoșare.

Daună nime nu va suferi.

BCU Cluj / Central University Library Cluj